

wiązku posiadania zezwolenia obowiązany jest okazać właściwe zezwolenie na wykonywanie zgłaszanego rodzaju (specjalności) rzemiosła. Do wniosków stosuje się tryb przewidziany w przepisach o postępowaniu podatkowym dla deklaracji składanych w związku ze zgłaszaniem obowiązku podatkowego. Organ finansowy bezwzględnie po otrzymaniu wniosku, a w przypadkach nasuwających się wątpliwości co do przysługującego podatnikowi prawa korzystania z karty podatkowej — w terminie nie przekraczającym 1 miesiąca — wydaje kartę podatkową; natomiast w razie stwierdzenia braku warunków do opłacania podatków w formie karty podatkowej organ finansowy wydaje w tym terminie decyzję o odmowie wydania karty.”;

6) w § 8:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Od decyzji organu finansowego I instancji, wydanej na zasadzie określonej w ust. 2, przysługuje podatnikowi w terminie dwutygodniowym prawo zrzeczenia się karty podatkowej bądź żądania, aby jego odwołanie zostało rozpatrzone przez organ finansowy II instancji. W razie niezrzeczenia się karty podatkowej bądź niewniesienia w tym terminie żądania, aby odwołanie zostało rozpatrzone przez organ finansowy II instancji — decyzja organu finansowego I instancji jest ostateczna.”;

b) dodaje się nowy ust. 4 w brzmieniu:

„4. W razie zrzeczenia się karty podatkowej powstaje obowiązek opłacania podatków obrotowego i dochodowego na zasadach ogólnych. Obowiązek prowadzenia ksiąg powstaje w tym przypadku od pierwszego dnia miesiąca następującego po zrzeczeniu się karty podatkowej.”;

c) dotychczasowy ust. 4 oznacza się jako ust. 5;

7) w § 11:

a) ust. 1 pkt 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) niezawiadomienia organu finansowego o utracie warunków do opłacania podatków w formie karty podatkowej bądź niezawiadomienia o zwiększeniu stanu zatrudnienia, o zmianie miejsca wy-

konywania świadczeń i o zmianie rodzaju wykonywanych świadczeń, powodujących wyższą opłatę za kartę podatkową (§ 10)”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadkach określonych w ust. 1 organ finansowy orzeka o utracie prawa do opłacania podatków w formie karty podatkowej, przy czym w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 2 lit. c) organ finansowy obowiązany jest uprzednio zasięgać opinii komisji podatkowej.”;

c) w ust. 6 wyrazy „uzyskania karty rejestracyjnej” zastępuje się wyrazami „uiszczenia opłaty związanej ze zgłoszeniem obowiązku podatkowego, określonej w przepisach o postępowaniu podatkowym”;

8) § 12 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. Zmiana wysokości opłaty za kartę podatkową następuje w przypadkach zawiadomienia o zmianie w stanie zatrudnienia, o zmianie miejsca wykonywania świadczeń lub o zmianie rodzaju wykonywanych świadczeń, powodujących wyższą lub niższą opłatę — poczynając od miesiąca, w którym miały miejsce okoliczności uzasadniające zmianę.”;

9) § 13 otrzymuje brzmienie:

„§ 13. Od decyzji wyłączającej z grupy osób opłacających podatki obrotowy i dochodowy w formie karty podatkowej oraz od decyzji zmieniającej wysokość opłaty za kartę podatkową podatnik może w terminie dwutygodniowym złożyć odwołanie, które podlega rozpatrzeniu na zasadach przewidzianych w przepisach o postępowaniu podatkowym.”

§ 2. W roku podatkowym 1963 przepis § 1 ust. 8 rozporządzenia z dnia 24 grudnia 1960 r. w brzmieniu niniejszego rozporządzenia stosuje się również do podatników, którzy wykonywali działalność podlegającą opodatkowaniu w formie karty podatkowej przed dniem 1 stycznia 1963 r.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie poczynając od roku podatkowego 1963.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

8

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 stycznia 1963 r.

w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób wykonujących niektóre przemysły i usługi bądź trudniących się handlem.

Na podstawie art. 11 i art. 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) oraz art. 3, art. 76 ust. 3 i art. 101 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25 i z 1962 r. Nr 66, poz. 327) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na wniosek podatnika podatki obrotowy i dochodowy pobiera się w formie ryczałtu od osób wykonujących świadczenia w zakresie:

1) przemysłu materiałów budowlanych, przemysłu wydobywania surowców mineralnych oraz przemysłu wydobywania torfu;

2) górnictwa, młynów, olejarni oraz wiatraków;

3) handlu artykułami spożywczo-rolnymi;

4) transportu osłobowego (konnego i mechanicznego — w tym również autobusów), transportu towarowego (konnego) i bagażówek oraz transportu wodnego;

5) wypożyczalni książek;

6) zakładów gastronomicznych bez prawa sprzedaży napojów zawierających powyżej 18% alkoholu, przemysłu gospodniego z wyjątkiem pensjonatów;

7) farbowania i odświeżania obuwia, galanterii skórzananej i skórek futerkowych, naprawy śniegowców na zimno, ulicznego czyszczenia obuwia, prasowania, naprawiania (cerowania) odzieży, bielizny, chodników, peleryn de-

szczowych i worków, obciążania guzików, pasków do sukien i klamer, okrętki, mereżki, haftu, robót ręcznych, dekatyzowania, plisowania, podnoszenia oczek, prania bielizny, prężenia firanek, magli (elektrycznych i ręcznych), czyszczenia pierza, przepisywania na maszynie, stenografowania, napełniania długopisów, przeprowadzania dezynfekcji, odkażania telefonów, karuzeli, fotoplastikonów, siłomierzy, strzelnic, wag osobowych i wozowych, szatni dierzawionych w lokalach publicznych, wypożyczalni i przechowalni rowerów, ostrzenia noży, czyszczenia okien oraz czyszczenia dołów kłoczących — jeśli te rodzaje działalności są wykonywane w warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. 1. Podatnicy, o których mowa w § 1, opłacają ryczałt, jeżeli:

- 1) zatrudniają (nie licząc małżonka) przy wykonywaniu:
 - a) świadczeń w zakresie przemysłu materiałów budowlanych, przemysłu wydobywania surowców mineralnych, przemysłu wydobywania torfu oraz zakładów gastronomicznych — nie więcej niż cztery osoby,
 - b) świadczeń w zakresie transportu towarowego (konnego) — nie więcej niż dwie osoby,
 - c) świadczeń w zakresie młynów i wiatraków — nie więcej niż jednego pracownika najemnego i jednego członka rodziny,
 - d) pozostałych świadczeń wymienionych w § 1 — nie więcej niż jednego pracownika najemnego bądź jednego członka rodziny;
- 2) osiągnęły w roku poprzedzającym rok podatkowy obrót w stosunku rocznym, a w roku podatkowym obrót — nie przekraczający przy wykonywaniu świadczeń w zakresie:
 - a) przemysłu materiałów budowlanych, przemysłu wydobywania surowców mineralnych, przemysłu wydobywania torfu oraz zakładów gastronomicznych — kwoty 660.000 zł,
 - b) handlu artykułami spożywczo-rolnymi — kwoty 540.000 zł,
 - c) transportu towarowego konnego — kwoty 180.000 zł,
 - d) transportu osobowego (konnego i mechanicznego — w tym również autobusów), transportu wodnego i bagażówek oraz młynów i wiatraków — kwoty 150.000 zł,
 - e) pozostałych świadczeń wymienionych w § 1 — kwoty 120.000 zł;
- 3) nie wykonują innych świadczeń podlegających podatki obrotowemu; zastrzeżenie to dotyczy również członków ich rodziny, których dochody z mocy przepisów o podatku dochodowym podlegają łącznemu opodatkowaniu z dochodem tych osób; nie wyłącza jednak pobierania podatku w formie ryczałtu wykonywane przez małżonka we własnym imieniu świadczeń podlegających opodatkowaniu podatkami obrotowym i dochodowym w formie karty podatkowej;
- 4) posiadają zezwolenie, a jeżeli w myśl obowiązujących przepisów na wykonywanie zgłaszanych świadczeń nie jest potrzebne zezwolenie, a wystarcza zgłoszenie działalności do właściwego do spraw przemysłu i handlu organu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej — posiadają potwierdzenie tego zgłoszenia.

2. Za członków rodziny uważa się małoletnie dzieci własne, przysposobione, pasierbów, dzieci obce przyjęte na wychowanie i utrzymanie, jak również pozostających z podatnikiem we wspólnym gospodarstwie domowym rodziców podatnika i rodziców jego małżonka, jeżeli zostali uznani za inwalidów lub utracili zdolności zarobkowania w stopniu odpowiadającym co najmniej III grupie inwalidów albo przekroczyli 60 lat, jeżeli chodzi o mężczyzn, i 55 lat, jeżeli cho-

dzi o kobiety. Utratę zdolności zarobkowania z powodu inwalidztwa należy udowodnić orzeczeniem komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia.

§ 3. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się również w przypadkach, gdy świadczenia objęte ryczałtem wykonywane są przez współników, o ile łączna ilość współników oraz zatrudnionych sił najemnych i członków rodziny nie przekracza ilości osób określonych dla poszczególnych rodzajów świadczeń w § 2 ust. 1 pkt 1. Zezwolenie, jak również potwierdzenie zgłoszenia działalności, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 4, powinny obejmować wszystkich współników.

§ 4. Osoby opłacające ryczałt obowiązane są corocznie zgłosić obowiązek podatkowy i uiścić opłatę związaną z tym zgłoszeniem.

§ 5. 1. Ryczałt obejmuje należność podatkową ze świadczeń objętych ryczałtem. Jeżeli podatnik osiąga dochody z innych źródeł przychodów podlegających tylko podatki dochodowemu, dochody te podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym na zasadach ogólnych; do dochodu osiąganego z tych innych źródeł przychodów stosuje się skalę podatkową, odpowiadającą dochodowi osiągniętemu ze wszystkich przychodów (łącznie z dochodem ze źródeł objętych ryczałtem).

2. Zmiana wysokości ryczałtu w następnym roku podatkowym może nastąpić tylko w przypadkach, gdy rozmiar działalności gospodarczej oraz warunki wykonywania czynności, z których przychody podlegają ryczałtowi uległy istotnym zmianom w porównaniu do roku poprzedniego, bądź gdy zostały stwierdzone okoliczności wskazujące na to, że ryczałt za rok ubiegły był ustalony w wysokości oczywiście za niskiej.

3. Podatnicy opłacający ryczałt wolni są od przewidzianych w przepisach o postępowaniu podatkowym i zobowiązaniach podatkowych obowiązków w zakresie prowadzenia ksiąg, składania zeznań podatkowych, miesięcznych deklaracji o obrocie i dochodzie oraz opłacania zaliczek miesięcznych na podatki obrotowy i dochodowy. Podatnicy ci obowiązani są jednak wydawać — zgodnie z przepisami o postępowaniu podatkowym — kolejno numerowane rachunki stwierdzające sprzedaż wyrobów lub wykonanie świadczenia usług oraz przechowywać w kolejności numerów kopie tych rachunków. Podatnicy wykonujący świadczenia w zakresie handlu są ponadto obowiązani posiadać oraz przechowywać rachunki i dowody wewnętrzne na zakupiony towar, kolejno ponumerowane i wpisane do ewidencji w kolejności numerów. Ewidencja rachunków i dowodów wewnętrznych na zakupiony towar powinna zawierać: numer kolejny, nazwę firmy (imię i nazwisko) sprzedającego (dostawcy) i jego dokładny adres, oznaczenie rodzaju towaru, datę i numer rachunku bądź dowodu wewnętrznego dostawcy oraz ogólną sumę należności.

§ 6. 1. Podatnicy objęci przepisami niniejszego rozporządzenia opłacają ryczałt, jeżeli przy zgłaszaniu obowiązku podatkowego złożą wnioski o zaliczenie do ryczałtu.

2. W razie niezłożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, istnieje obowiązek opłacania podatku obrotowego i podatku dochodowego na zasadach ogólnych, a co do obowiązku i sposobu prowadzenia ksiąg stosuje się przepisy o tych księgach.

§ 7. 1. Wnioski o zaliczenie do ryczałtu rozpatruje komisja podatkowa działająca przy udziale kierownika organu finansowego pierwszej instancji oraz przedstawiciela właściwego zrzeszenia przemysłu, handlu lub usług.

2. Komisja podatkowa orzeka o zaliczeniu do ryczałtu oraz o wysokości tego ryczałtu.

3. Komisja podatkowa może orzec o odmownym załatwieniu wniosku podatnika o przyznanie mu ryczałtu, jeżeli podatnik nie odpowiada warunkom określonym w §§ 1—3; w tym przypadku komisja przekazuje sprawę organowi finansowemu celem opracowania wniosku o ustalenie podatków obrotowego i dochodowego na zasadach ogólnych.

4. Przy wydawaniu orzeczeń bierze się pod uwagę wszystkie istotne okoliczności, mające znaczenie dla zaliczenia i wysokości ryczałtu.

§ 8. 1. Organ finansowy — po zasięgnięciu opinii komisji podatkowej — może obniżyć wysokość ryczałtu dla osób:

- 1) które ukończyły do dnia 1 stycznia roku podatkowego 60 lat, oraz dla osób, które zostały uznane za inwalidów lub które utraciły zdolność zarobkowania w stopniu odpowiadającym co najmniej III grupie inwalidów — do 50%, pod warunkiem niezatrudniania w zakładzie innych osób prócz małżonka, a w braku małżonka — prócz jednej osoby pozostającej we wspólnym gospodarstwie domowym;
- 2) które zatrudniają inwalidów lub osoby, które utraciły zdolności zarobkowania w stopniu odpowiadającym co najmniej III grupie inwalidów — do 10% na każdego inwalidę.

Przepis § 2 ust. 2 zdanie ostatnie stosuje się odpowiednio.

2. Przy ustalaniu wysokości ryczałtu nie uwzględnia się przerw w działalności gospodarczej podatnika, z wyjątkiem przerw spowodowanych stanem technicznym wiatraków, młynów oraz pojazdów mechanicznych.

§ 9. Organ finansowy zawiadamia podatnika o orzeczeniu komisji podatkowej.

§ 10. 1. Od decyzji w sprawie zaliczenia do ryczałtu lub w sprawie jego wysokości przysługuje podatnikowi prawo wniesienia odwołania w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji.

2. Odwołanie podlega rozpatrzeniu przez komisję podatkową działającą przy udziale kierownika organu finansowego pierwszej instancji oraz przedstawiciela właściwego zrzeszenia przemysłu, handlu lub usług w obecności podatnika. Jeżeli podatnik na wezwanie nie zgłosi się, odwołanie może być rozpatrzone i w jego nieobecności.

3. Od decyzji wydanej w trybie określonym w ust. 2 przysługuje podatnikowi w terminie dwutygodniowym prawo zrzeczenia się ryczałtu bądź zażądania, aby jego odwołanie zostało rozpatrzone przez organ finansowy drugiej instancji. W razie niezrzeczenia się ryczałtu w tym terminie bądź niewniesienia żądania, aby odwołanie zostało rozpatrzone przez organ finansowy drugiej instancji — orzeczenie komisji podatkowej staje się ostateczne.

4. W razie zrzeczenia się opłacania ryczałtu powstaje obowiązek opłacania podatków obrotowego i dochodowego na zasadach ogólnych. Obowiązek prowadzenia ksiąg powstaje w tym przypadku od pierwszego dnia miesiąca następującego po zrzeczeniu się ryczałtu.

5. W razie zgłoszenia żądania, aby odwołanie zostało rozpatrzone przez organ finansowy drugiej instancji, odwołanie to podlega rozpatrzeniu na zasadach przewidzianych w przepisach o postępowaniu podatkowym dla załatwiania odwołań.

§ 11. 1. Ryczałt płatny jest bez wezwania organu finansowego w 12 ratach miesięcznych w terminie do dnia 7 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

2. Do czasu doręczenia orzeczenia ustalającego ryczałt podatnicy, którzy złożyli wniosek o zaliczenie do ryczałtu, obowiązani są wpłacać w terminie przewidzianym w ust. 1 na poczet ryczałtu kwoty odpowiadające wysokości ryczałtu za rok ubiegły, a w razie opłacania w ubiegłym roku podat-

ków obrotowego i dochodowego na zasadach ogólnych — kwoty odpowiadające zaliczce przypadającej za miesiąc grudnia ubiegłego roku. Podatnicy, którzy rozpoczną wykonywanie świadczeń w ciągu roku podatkowego, obowiązani są wpłacać kwoty odpowiadające zaliczce obliczonej na podstawie obrotów i dochodów za miesiąc ubiegły. Jeżeli wpłacona kwota okaże się mniejsza od kwoty przypadającej do uiszczenia na mocy orzeczenia ustalającego ryczałt na bieżący rok podatkowy, powstałą różnicę podatnicy obowiązani są wpłacić w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia zawiadomienia o orzeczeniu.

3. W razie uzasadnionej czasowej przerwy w wykonywaniu świadczeń, spowodowanej szczególnymi okolicznościami, np. dłuższą chorobą, awarią, remontem, wypoczynkiem, powołaniem na ćwiczenia wojskowe, trwającej nieprzerwanie co najmniej 15 dni — nie pobiera się ryczałtu za pełny okres trwania przerwy w wysokości 1/30 miesięcznej raty ryczałtu za każdy dzień przerwy. Warunkiem zastosowania tego przepisu jest zgłoszenie przerwy przez podatnika w terminie siedmiu dni po dniu powstania okoliczności powodujących przerwę.

4. W razie rozpoczęcia w ciągu roku podatkowego wykonywania świadczeń podlegających ryczałtowi obowiązek zapłacenia pełnej ustalonej kwoty ryczałtu powstaje poczynając od miesiąca, w którym rozpoczęto wykonywanie świadczeń.

5. W razie zaprzestania w ciągu roku wykonywania świadczeń podlegających ryczałtowi, zgłoszonego w trybie przewidzianym w przepisach o postępowaniu podatkowym, nie pobiera się ryczałtu za czas od miesiąca następującego po zaprzestaniu wykonywania świadczeń.

§ 12. Podatnicy opłacający ryczałt obowiązani są zawiadomić organ finansowy w terminie siedmiu dni o zmianach, jakie powstały w stosunku do stanu faktycznego podanego we wniosku:

- 1) które uzasadniają powstanie obowiązku podatkowego na zasadach ogólnych;
- 2) które nie powodują następstw określonych w pkt 1, lecz mają wpływ na wysokość ryczałtu, mianowicie o zmianach w stanie zatrudnienia, o zmianach miejsca wykonywania świadczeń oraz o zmianach rodzaju wykonywanych świadczeń.

§ 13. 1. Podatnicy opłacający ryczałt na zasadach niniejszego rozporządzenia zostaną wyłączeni z grupy osób opłacających ryczałt i opłacać będą podatek obrotowy i podatek dochodowy na zasadach ogólnych na podstawie decyzji właściwego organu finansowego:

- 1) za część roku podatkowego — w razie zawiadomienia o utracie warunków do opłacania ryczałtu z wyjątkiem przypadku przekroczenia granicy obrotu, określonej w § 2 ust. 1 pkt 2; w tych przypadkach wyłączenie obejmuje część roku podatkowego, poczynając od miesiąca następującego po powstaniu wymienionych okoliczności;
- 2) za cały rok podatkowy — w razie:
 - a) stwierdzenia przez organ finansowy istotnej niezgodności ze stanem faktycznym danych zawartych we wniosku (§ 6) lub zawiadomieniu (§ 12) bądź stwierdzenia, że podatnik nie przestrzega przepisów w zakresie wydawania, posiadania, ewidencjonowania i przechowywania rachunków (§ 5),
 - b) niezawiadomienia organu finansowego o utracie warunków do opłacania ryczałtu oraz niezawiadomienia o zwiększeniu stanu zatrudnienia, o zmianie miejsca wykonywania świadczeń oraz o zmianie rodzaju wykonywanych świadczeń,
 - c) przekroczenia granicy obrotu zakreślonej w § 2 ust. 1 pkt 2,

2. Organ finansowy orzeka o wyłączeniu z ryczałtu na podstawie materiału dowodowego.

3. W razie wyłączenia podatnika z grupy osób opłacających zryczałtowany podatek za część roku podatkowego (ust. 1 pkt 1) za podstawę do ustalenia podatku dochodowego za okres nie objęty ryczałtem przyjmuje się dochód osiągnięty w tym okresie i stosuje się do niego stopę podatku odpowiadającą dochodowi obliczonemu w stosunku rocznym.

4. W przypadku określonym w ust. 1 pkt 2 lit. a) i b) wyłączenie z grupy osób opłacających zryczałtowany podatek i opłacanie podatku obrotowego i podatku dochodowego na zasadach ogólnych następuje niezależnie od cięższej na podatniku odpowiedzialności na podstawie przepisów ustawy karnej skarbowej.

5. W przypadku określonym w ust. 1 pkt 2 kwoty wpłacone tytułem zryczałtowanego podatku zalicza się na podatek dochodowy za dany rok podatkowy, nadwyżkę zaś na podatek obrotowy.

6. W razie wyłączenia z grupy osób opłacających zryczałtowany podatek (ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. c) obowiązek założenia właściwych ksiąg powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po doręczeniu decyzji o wyłączeniu z ryczałtu.

§ 14. 1. Zmiana wysokości ryczałtu następuje w trybie przewidzianym w § 7 w razie zawiadomienia o zmianie w stanie zatrudnienia, o zmianie miejsca wykonywania świadczeń oraz o zmianie rodzaju wykonywanych świadczeń —

poczynając od miesiąca, w którym miały miejsce okoliczności uzasadniające zmianę.

2. Orzeczenie zmieniające wysokość ryczałtu powinno zawierać datę, od której następuje zmiana.

3. Jeżeli w następstwie zmian, o których mowa w ust. 1, należałoby obniżyć wysokość ryczałtu, organ finansowy ogranicza tymczasowo pobór miesięcznych rat ryczałtu o kwotę, o jaką należałoby ograniczyć ryczałt, a po zakończeniu roku podatkowego wydaje decyzję zmieniającą wysokość ryczałtu, biorąc pod uwagę całoroczną działalność podatnika.

4. Od decyzji wyłączającej z grupy osób opłacających podatki obrotowy i dochodowy w formie ryczałtu podatnik może w terminie określonym w § 10 ust. 1 złożyć odwołanie, a od decyzji zmieniającej wysokość ryczałtu — może w tymże terminie złożyć odwołanie lub zrzec się ryczałtu.

§ 15. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 1956 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób wykonujących niektóre przemysły i usługi bądź trudniących się handlem (Dz. U. z 1957 r. Nr 2, poz. 8, z 1958 r. Nr 8, poz. 26 i z 1961 r. Nr 17, poz. 89).

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie poczynając od roku podatkowego 1963.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

9

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 stycznia 1963 r.

w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób prowadzących zakłady rzemieślnicze.

Na podstawie art. 11 i art. 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) oraz art. 3, art. 76 ust. 3 i art. 101 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25 i z 1962 r. Nr 66, poz. 327) zarządzają się, co następuje:

§ 1. 1. Na wniosek podatnika podatki obrotowy i dochodowy pobiera się w formie ryczałtu od osób prowadzących zakłady rzemieślnicze, jeżeli osoby te:

- 1) posiadają zezwolenie, a jeżeli w myśl obowiązujących przepisów na wykonywane rzemiosło nie jest wymagane zezwolenie — posiadają kartę rzemieślniczą i wykonują rzemiosło w ramach posiadanego uprawnienia (zezwolenia lub karty rzemieślniczej);
- 2) zatrudniają w zakładzie rzemieślniczym nie więcej niż cztery osoby, nie licząc małżonka oraz uczniów zatrudnionych na podstawie pisemnej umowy o naukę, zarejestrowanej w izbie rzemieślniczej;
- 3) osiągnęły w roku poprzedzającym rok podatkowy obrót nie przekraczający 660.000 zł w stosunku rocznym, a w roku podatkowym osiągają obrót nie przekraczający 660.000 zł;
- 4) poza obejściem, w którym mieści się zakład rzemieślniczy, nie utrzymują więcej niż jednego stałego miejsca przyjmowania zamówień bądź jednego stałego miejsca sprzedaży, przy czym zarówno w zakładzie rzemieślniczym, jak i w stałym miejscu sprzedaży, są sprzedawa-

ne tylko wyroby własnej produkcji; zastrzeżenie to nie dotyczy wyrobów obcej produkcji, jeżeli stanowią one niezbędny dodatek do gotowego i związanego z wykonywanym rzemiosłem wyrobu własnej produkcji. W tym przypadku, jeśli zakład rzemieślniczy i punkt przyjmowania zamówień bądź stałe miejsce sprzedaży znajdują się w miejscowościach, w których obowiązują różne stawki ryczałtu kwotowego, ryczałt kwotowy pobiera się w wysokości właściwej dla miejscowości, dla której jest ustalona wyższa stawka;

- 5) nie korzystają przy wykonywaniu rzemiosła z usług osób nie zatrudnionych w zakładzie rzemieślniczym oraz z usług innych zakładów rzemieślniczych lub przedsiębiorstw; nie wyłącza jednak pobierania ryczałtu korzystania z usług:
 - a) zakładów cholewkarskich przez zakłady szewskie,
 - b) zakładów stolarskich przez zakłady tapicerskie i odwrotnie,
 - c) zakładów szklarskich przez zakłady stolarskie,
 - d) zakładów blacharskich, elektromechanicznych, brązowniczych, spawalniczych, odlewniczych i tokarskich (w drzewie i metalu) przez inne zakłady rzemieślnicze w zakresie wykonywania usług, których rzemieślnik przyjmujący zlecenie nie może wykonać we własnym zakładzie rzemieślniczym,
 - e) pozostałych zakładów rzemieślniczych pokrewnych branż, jeżeli świadczenia w zakresie korzystania z usług innych zakładów nie przekraczają 5% rocz-